

ת"פ (כפר סבא) 19018-05-22 - מדינת ישראל ע"י תביעות כ"ס נ' רונן סרוסי ע"י

ת"פ (כפר-סבא) 19018-05-22 - מדינת ישראל ע"י תביעות כ"ס נ' רונן סרוסי ע"י
ת"פ (כפר-סבא) 19018-05-22
מדינת ישראל ע"י תביעות כ"ס

נ ג ד

רונן סרוסי ע"י

ב"כ עו"ד יניב זוסמן

בית משפט השלום בכפר-סבא

[12.09.2024]

כבוד השופט שרון דניאלי

גזר דין

1. הנאשם רונן סרוסי (להלן - הנאשם), יליד שנת 1981, הורשע בתאריך 17.4.24 על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירות של תקיפת עובד ציבור כדי להכשילו בתפקיד לפי סעיף 382א(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - חוק העונשין) ושל היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

2. במסגרת הסדר הטיעון בין הצדדים, שהוצג לבית המשפט לאחר שהחלה להישמע פרשת התביעה, תוקן כתב האישום המקורי שהוגש נגד הנאשם, ללא הסכמה עונשית בין הצדדים, וכבר במועד הצגתו, 17.4.24, ביקשה המאשימה שאורה לממונה על עבודות השירות לערוך חוות דעת בעניינו. בהחלטתי ממועד זה, לאחר שהרשעתי את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, ציינתי כי החלטה בעניין זה תינתן לאחר שמיעת הטיעונים לעונש.

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, בתאריך 25.11.20 עבד המתלונן אורי שרווד (להלן - המתלונן) כחוקר מטעם המוסד לביטוח לאומי וערך במסגרת עבודתו מעקב ותצפית אחר הנאשם בדירה בכפר סבא (להלן - הדירה). כשהבחין הנאשם במתלונן, ירד מדירתו ושאל את המתלונן מדוע הוא מצלם אותו, תוך שהוא נצמד אליו, שואל אותו כיצד הוא (הנאשם) יודע שהמתלונן לא מצלם ילדים בשכונה, והטיח בו שהוא פדופיל. בשלב זה הזדהה המתלונן כחוקר המוסד לביטוח לאומי, ואז החל הנאשם לצעוק ולקלל את המתלונן, כשהמתלונן ממשיך לתעד את הנאשם באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שלו (להלן - הטלפון).

הנאשם הסתובב במהירות לעבר המתלונן, והיכה אותו באמצעות מכת אגרוף לפניו, וכתוצאה מכך נפל המתלונן על הכביש והטלפון עף מידו על הכביש. המתלונן קם מהכביש וניסה להרים את הטלפון וביקש מהנאשם לחדול ממעשיו, ואז דחפו הנאשם על רכב שהיה במקום, הרים את הטלפון מהכביש והטיח אותו בעוצמה רבה על הכביש. המתלונן ניסה להגיע לטלפון, אך הנאשם הכה אותו באגרופים והפיל אותו על הכביש, וברח מהמקום למשמע צעקות של עוברי אורח.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נשבר הטלפון של המתלונן ותיקונו עלה 2,170 ₪, ולמתלונן נגרם סימן אדום במצחו וכן סבל ממכאוב בשורש כף יד שמאל.

4. כאמור, הסדר הטיעון הוצג לבית המשפט לאחר שבתאריך 6.7.23 החלה להישמע פרשת התביעה ונשמעה עדותו של המתלונן, ובהמשך נדחה הדיון מספר פעמים, גם לשם הצגת הסדר טיעון בין הצדדים וגם לשם שמיעת הטיעונים לעונש, ואלו נשמעו לבסוף בדיון שהתקיים בתאריך 24.6.24. אציג להלן את טיעוני הצדדים לעונש.

טיעוני הצדדים לעונש

5. ב"כ המאשימה, עו"ד חן שפירא, ציינה כי הנאשם נעדר עבר פלילי, ופירטה את נסיבות האירוע המתואר בכתב האישום המתוקן. ב"כ המאשימה ציינה כי הערכים המוגנים בעבירות שביצע הנאשם הינם הגנה על קניינו של המתלונן ושמירה על בטחונו ושלמות גופו וכן שמירה על תפקודו התקין של השירות הציבורי. ב"כ המאשימה טענה כי מדובר באירוע חמור ומתגלגל, ואלמלא שמע הנאשם את צעקותיהם של עובדי אורח, היה האירוע יכול להסתיים בצורה חמורה יותר. ב"כ המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם לשיטת המאשימה נע בין 6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית, והפנתה לפסיקה התומכת בטענותיה. ב"כ המאשימה ציינה כי גם אם לא היה מדובר במתלונן שהוא עובד ציבור, הרי שמדובר בתקיפה "שאינה מן הרף התחתון" ויש צורך בענישה מחמירה וממשית שתעביר מסר ברור לפיו מי שנוקט באלימות נגד עובדי ציבור, ישלם על מעשיו "באופן חמור".

על כן, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם עונש של 8 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי משמעותי למתלונן.

6. ב"כ הנאשם, עו"ד יניב זוסמן, פתח וציין כי בכתב האישום לא הודיעה המאשימה על כוונתה לעתור למאסר בפועל אם יורשע הנאשם, בניגוד לחובתה לפי סעיף 15 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, ולכן הוא תוהה כיצד עותרת המאשימה לעונש כאמור לעיל.

ב"כ הנאשם טען כי תיק זה "נולד בחטא", לאחר שלפני יותר מ-4 שנים נסגר מעילה של חוסר ראיות, אך נפתח מחדש בעקבות ערר שהוגש על ידי המתלונן.

ב"כ הנאשם ציין כי כתב האישום תוקן בצורה משמעותית, וכי המאשימה נוהגת בחוסר הגינות כאשר היא עותרת לענישה בדרך של מאסר בפועל, לאחר שבמשך 4 שנים לא טרחה להודיע על כוונתה זו.

ב"כ הנאשם ציין שמדובר באירוע ספונטני, ללא תכנון מצד הנאשם, וכי הנאשם נטל אחריות על מעשיו. כן הדגיש שמכתב האישום עולה שהמתלונן לא הזדהה "כדין" כעובד ציבור, כי האירוע התרחש מאחר שהנאשם שסבר שהמתלונן הוא פדופיל, וכי הנזק הגופני שנגרם למתלונן אינו משמעותי.

ב"כ הנאשם ציין כי ניהול ההוכחות עד לשלב הדיוני בו נשמעה פרשת התביעה אינו צריך להיזקף לחובתו של הנאשם, גם לנוכח תיקון כתב האישום לאחר שמיעת עדות המתלונן, וכי יש להתייחס ל"נקודה מרכזית" בתיק הנוגעת למצבו הרפואי - הנפשי של הנאשם שסובל מפוסט טראומה ונכות נפשית.

על כן ביקש ב"כ הנאשם מבית המשפט לקבוע שמתחם העונש ההולם בתיק זה נע בין מאסר מותנה ועד למספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, ולמקם את עונשו של הנאשם בחלקו התחתון של המתחם, אך אם ייקבע מתחם עונש שהרף התחתון שלו אינו עומד על מאסר מותנה, לחרוג לקולא מהרף התחתון משיקולי צדק ולהימנע מהטלת עונש מאסר בפועל.

הנאשם אמר כי הוא אדם חולה, ומצטער על כל מה שהיה, וכי הוא סובל מחרדות קשות ולא ישן בלילה.

7. בסיום הדיון, ולמעשה גם במהלכו, ביקשתי מהמאשימה להתייחס לטענות ב"כ הנאשם בכל הנוגע לאי הודעתה על הכוונה לבקש להטיל על הנאשם מאסר בפועל. המאשימה בתגובתה מתאריך 27.6.24 ציינה כי בשגגה לא נכתב בכתב האישום על כוונתה לעתור למאסר בפועל, אף שב"כ הנאשם הסכים להגשת כתב האישום המתוקן על דרך של הוספת עתירת מאסר, וכי עמדת המאשימה לעונש בדרך של עבודות שירות הייתה ידועה היטב לב"כ הנאשם, שכן הובהרה לו במספר פגישות שנערכו עימו. עוד ציינה המאשימה כי גם בדיון שהתקיים בתאריך 17.4.24 הודיעה המאשימה על כוונתה לעתור לעונש של מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, ולא נשמעה כל טענה מצד הנאשם בדבר מניעותה של המאשימה מלבקש כן.

ב"כ הנאשם השיב לדברים בתאריך 3.7.24 וציין כי תגובתה של המאשימה אך ממחישה את רשלנותה, וכי המאשימה אינה נוטלת אחריות על טעויותיה, ולא נתנה הסבר של ממש מדוע לא תוקן כתב האישום בחמש הזדמנויות שונות. כן הזכיר ב"כ הנאשם שנגרם לנאשם עינוי דין, וזאת לנוכח התנהלותה הכוללת של המאשימה.

דיון והכרעה

8. בגזירת עונשו של נאשם שהורשע בית המשפט נדרש לקבוע תחילה את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק העונשין). בשלב שני, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין).

9. בטרם איישם כללים אלו על המקרה שלפניי, אדון בטענת הנאשם לפיה המאשימה מנועה מלטעון לעונש של מאסר בפועל, גם אם בדרך של עבודות שירות.

איני מקבל את הטענה, ולמען הסר ספק איני מקבל גם את הטענה לפיה התנהלותה הכוללת של המאשימה גרמה לנאשם עינוי דין.

אכן, המאשימה שגתה בכך שלא הודיעה בכתב האישום שהוגש לראשונה לבית המשפט בתאריך 10.5.22, וגם לא בכתב האישום המתוקן שהוגש לבית המשפט בתאריך 17.4.24, על כוונתה לעתור לעונש של מאסר בפועל.

אך גם אם מדובר בפגם בהתנהלות המאשימה, הרי שחרף התמשכותו, מדובר בפגם שאינו מהותי ובוודאי שאינו פגם חמור, שכן במעמד הדיון שהתקיים בתאריך 17.4.24, בעת שהציגה ב"כ המאשימה את הסדר הטיעון, ובטרם הורשע הנאשם לנוכח הודאתו בכתב האישום המתוקן, הבהירה ב"כ המאשימה את עמדתה העונשית של המאשימה, הכוללת עתירה לעונש לריצוי בדרך של עבודות שירות, בכפוף לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות.

עובדה זו כשלעצמה שומטת את הקרקע תחת טענות הנאשם.

יתרה מזאת, כפי שנקבע בפסיקה, תכליתה של החובה הקבועה בסעיף 15א לחוק סדר הדין הפלילי "היא בראש וראשונה להבטיח את זכותו של נאשם לייצוג", וכאשר הנאשם מיוצג על ידי עורך דין, הרי ש"לסניגורו היו הכלים לבוא בדברים עם התביעה, ויהא זה תמוה אם עתירת המשיבה למאסר בפועל הייתה בו כרעם ביום בהיר..." (רע"פ 8058/13 אבו לבן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.11.12); ר' גם רע"פ 5184/15 קנמייר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27.7.15) ורע"פ 9898/17 בכריה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.1.18)).

כך, גם במקרה שלפניי, לא ניתן לקבל את הטענה לפיה עומד לנאשם אינטרס לגיטימי וסביר להסתמכות על כך שהמאשימה לא תעתור לעונש של מאסר בפועל.

עוד אציין כי גם העובדה שמדובר בכתב אישום שהוגש רק לאחר שהתקבל ערר על סגירת התיק בשלב מוקדם יותר, אינה מלמדת על קיומו של עיוות דין או עינוי דין כלפי הנאשם, אף אם זהו נתון שניתן להתחשב בו בעת גזירת העונש בבחינת חלוף הזמן מאז האירועים.

10. העבירה העיקרית בה הורשע הנאשם הינה עבירה מכוח סעיף 382א(ב)(1) לחוק העונשין, שהעונש המרבי בגינה הוא 5 שנות מאסר בפועל, והיא חמורה יותר מהעבירה הקבועה בסעיף 382א(א) לחוק העונשין, שכן מתקיימת אצל הנאשם הנסיבה של "התכוון להכשיל את הנתקף בתפקידו או למנוע או להפריע אותו מלמלאו". עונש מאסר מרבי שקובע המחוקק לצד עבירה בספר החוקים, אינו בא רק כדי לקבוע את גבולה העליון של סמכות הענישה שבידי בית המשפט, אלא מבטא גם רמת ענישה ראויה במקרים החמורים ביותר, ומהם יש לגזור את מתחם הענישה הראוי במקרים חמורים פחות (לעניין זה ר' ע"פ 5953/22 מדינת ישראל נ' גאזי עדוי (פורסם בנבו, 2.2.23)).

בית המשפט העליון שב והדגיש בפסיקתו את החומרה היתרה הגלומה בעבירות השונות של תקיפת עובדי ציבור, שכן מלבד החומרה הכרוכה בביצוע מעשה האלימות, יש במעשים גם משום פגיעה אינטרס הציבורי המגולם בשליחותו של עובד הציבור, ומשום נסיון לרפות את ידיו מלבצע נאמנה את עבודתו (לעניין זה ר' למשל רע"פ 5579/10 קריה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 2.8.10); רע"פ 3364/14 מנצור נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 9.6.14) ורע"פ 2450/15 אזרזר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.4.15) אליו גם הפנתה המאשימה בטיעוניה).

מכאן, גם ניתן ללמוד על הערכים המוגנים בעבירות אותן ביצע הנאשם, עליהם עמדה יפה ב"כ המאשימה, ולמעשה אין חולק לגביהם.

11. בבחינת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה של תקיפת עובד ציבור כדי להכשילו בתפקיד, יש לתת את הדעת למכלול נתונים, לרבות תפקידו של עובד הציבור, מעמדו של עובד הציבור ביחס לנאשם, אופן הזדהותו כלפיו, משך האירוע, עוצמת האלימות, קיומו של תכנון מוקדם, קיומה של עבירה נלווית ונתונים נוספים.

בהקשר זה ניתן להצביע על מספר נתונים לחומרה, הנוגעים תחילה לאופי התקיפה, הכוללת אגרופים לפניו ולגופו של המתלונן בשני שלבים שונים, התמשכותו של האירוע שהופסק למעשה רק בשל צעקות של עובדי אורח, החבלות המסוימות שנגרמו למתלונן גם אם אינן חמורות ביותר והנזק שגרם הנאשם לטלפון הנייד של המתלונן.

ניתן להצביע גם על נתונים מסוימים לקולא, וליתן משקל מסוים לעובדה שהנאשם סבר, למצער בתחילת האירוע, שהמתלונן מצלם אותו שלא כדין, ולעובדה בכתב האישום המתוקן צוין שהמתלונן הזדהה רק בעל פה כעובד ציבור. עם זאת, אבהיר כי לנוכח העובדה כי הנאשם הורשע בעבירה הכוללת רכיב של "התכוון להכשיל את הנתקף בתפקידו או למנוע או להפריע אותו מלמלאו", הרי שיש ליתן משקל מוגבל לנתון זה, כמו גם לעובדה שלמתלונן לא נגרמו חבלות משמעותיות.

בראי כל אלו, אני מוצא כי הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים בעבירה מצויה ברף הבינוני.

12. בכל הנוגע לענישה הנוהגת, הרי שמעיון בפסיקה עולה כי בעבירות דומות הוטלו על נאשמים לרוב עונשים של מספר חודשי מאסר בפועל, ובדרך כלל לריצוי בדרך של עבודות שירות. בהקשר זה אפנה לפסקי הדין הבאים:

א. רע"פ 3695/20 שי חן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.6.20) שם הורשע המבקש בעבירות של תקיפת עובד ציבור (לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין) ואיומים (לפי סעיף 192 לחוק העונשין). על רקע אי שביעות רצונו של המבקש מהטיפול הרפואי בבנו, סטר בחוזה מספר פעמים בפניו של אחד הרופאים ואיים עליו, וכאשר רופא נוסף ביקש ממנו שיחדל ממעשיו, תקף אותו המבקש בכך שנתן מספר מכות עם אצבעו בחזהו. בית משפט השלום לא כיבד הסדר דיוני בין הצדדים שהסכימו שיוטל על המבקש עונש של של"צ, קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם 6 חודשי עבודות שירות וענישה נלווית. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו, וכך גם דחה בית המשפט העליון את בקשת רשות הערעור;

ב. רע"פ 7398/15 רחמימוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 6.11.15) שם הורשע המבקש בעבירות של תקיפת עובד ציבור בתפקיד (לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין) והיזק לרכוש במזיד (לפי סעיף 452 לחוק העונשין). במהלך ייכוח של המבקש עם עובדת בלשכת התעסוקה שטיפלה בעניינו, נטל עציץ וזרק אותו על ראשה של עובדת הציבור, והעציץ נשבר. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם שם נע בין 2-8 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות, והטיל על המבקש עונש של 4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות וענישה נלווית. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם הבקשה למתן לרשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון;

ג. רע"פ 7504/13 הרצל אלו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.12.13), שם הורשע המבקש לאחר ניהול הוכחות בעבירות של תקיפת עובד ציבור (לפי סעיף 382א(ב)(1) לחוק העונשין) ועבירת תקיפה סתם (לפי סעיף 379 לחוק העונשין). המבקש שם קילל פקח חניה עירוני ובעט בו לאחר שזה סירב לבטל דו"ח חניה שרשם לו, וכן בעט, סטר וירק בפניו של אדם נוסף שנקלע לעזרת הפקח, ובהמשך גם דרדר את רכבו לעבר הפקח. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורו של המבקש באופן חלקי והעמידו על עונש של 3 חודשי מאסר בפועל (ועוד יום מאסר בודד), ובית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור;

ד. ת"פ (שלום - קרית גת) 11291-09-19 מדינת ישראל נ' מגידש (פורסם בנבו, 1.5.22) שם הורשע הנאשם בביצוע עבירת תקיפת עובד ציבור (לפי סעיף 382א(ב)(1) וכן סעיף 382א(ב)(3) לחוק העונשין) וכן בביצוע עבירת התנהגות פרועה במקום ציבורי (לפי סעיף 216א(1) לחוק העונשין). במהלך מפגש של הנאשם ואחר עם גזבר מושב התקרב הנאשם אל הגזבר, אחז בו בחוזה כדי שלא יזוז, ובעת שהוא מחזיק בו בחוזה - האחר הכה אותו באגרופים בפניו, גרם לו לחבלות בעיניו ובסמוך להן, ושבר לו את משקפי הראייה. בהמשך, הרים האחר מסך מחשב והשליך אותו לעבר המתלונן, וכן אחז בארון במשרד והפך אותו על הרצפה, בהמשך, כשניסה המתלונן לחייג ולהזעיק משטרה, חטף ממנו הנאשם את הטלפון והעבירו לאחר, אשר השליכו לרצפה ושבר אותו. בית המשפט קבע כי הרף התחתון של מתחם העונש עומד על מספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות, אך מאחר שהנאשם נמצא לא כשיר לביצוע העבודות מסיבות רפואיות, הסתפק בעונש מאסר מותנה וענישה נלווית. לא למותר לציין כי בפסקי דין אלו ישנן גם הפניות רבות לפסקי דין נוספים בהן הוטלו על נאשמים במקרים דומים, עונשי מאסר בפועל ולרוב בדרך של ריצוי בעבודות שירות.

13. בשים לב למידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים בעבירות והענישה הנוהגת, חומרת העבירה ונסיבותיה, אני מוצא כי מתחם העונש ההולם בגינה נע בין 5 חודשי מאסר בפועל שניתן לרצות בדרך של עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל. מכאן, יש למקם את עונשו של הנאשם במתחם העונש שנקבע.

14. אקדים ואציין כי מצאתי שיש מקום לחרוג מעט לקולא מהרף התחתון של מתחם העונש שנקבע, בשל נסיבותיו הרפואיות והאישיות של הנאשם, אם כי לא ניתן להימנע מהטלת עונש בדרך של מאסר בפועל, לנוכח חומרת המעשים.

לכאורה, היה מקום למקם את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של מתחם העונש שנקבע, ולא בתחתית המתחם ממש, וזאת לנוכח העובדה שהודאתו בכתב האישום המתוקן ניתנה רק לאחר שנשמעה כבר עדות המתלונן. עם זאת, כאשר כתב האישום תוקן לקולא באופן משמעותי יחסית, לאחר שמיעת עדות המתלונן, הרי שניתן ללמוד מכך שהייתה הצדקה מסויימת בדרישה להעיד את המתלונן, ובראי זה יש לתת גם משקל משמעותי לנטילת האחריות של הנאשם בכל הנוגע להודאה בכתב האישום המתוקן. שנית, מדובר בנאשם יליד שנת 1981, נעדר עבר פלילי, ומאז האירוע מושא כתב האישום חלפו קרוב ל-4 שנים, וגם כתב האישום הוגש רק בחלוף כשנה וחצי מאז האירוע. על כן, היה מקום דווקא למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם.

במקרה זה, יש מקום לטעמי גם לחרוג לקולא מהרף התחתון של מתחם העונש, ולהטיל על הנאשם עונש קל יותר מעונש של 5 חודשי מאסר בפועל. אכן, בית המשפט העליון פתח "פתח צר" לשימוש בכלי זה בשל נסבות רפואיות חריגות של נאשם או משיקולי צדק (לעניין זה ר' ע"פ 5669/14 לופוליאנסקי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.12.15), והכל ברוח הוראת סעיף 40ד לחוק העונשין), אך מעיון במסמך שהגישה ההגנה בטיעוניה לעונש (ה/1 ו-ה/2) שהם מסמך זהה למעשה שערך ד"ר מיכאל שפרינץ, מומחה בפסיכיאטריה והתמכרויות), עולה כי הנאשם סובל מפוסט טראומה ומהתקפי חרדה קשים, ומטופל בטיפול תרופתי פסיכיאטרי משמעותי. עולה מן הדברים, כי יש יסוד להניח גם כי למצבו הנפשי של הנאשם היה קשר לאירוע, ועל כן מצאתי להקל עם הנאשם במידה מסויימת, ולקבוע כי העונש ההולם במקרה זה הינו 3 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות. כן מצאתי לנכון לחייב את הנאשם בפיצוי המתלונן בסכום משמעותי יחסית, אך לנוכח נסיבותיו האישיות והרפואיות של הנאשם, אמנע מהטלת קנס כספי עליו.

סיכומי של דבר

15. אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 3 חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, בכפוף לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות;

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע;

ג. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון;

ד. פיצוי למתלונן אורי שרווד בסך של 4,000 ₪, שישולם ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מתאריך 1.10.24 וביום הראשון לכל חודש שלאחריו. לא ישולם איזה מן התשלומים, תעמוד יתרת התשלום שלא שולמה לפירעון מיידי.

הממונה על עבודות השירות יגיש לבית המשפט חוות דעת בעניינו של הנאשם, וזאת עד לתאריך 27.10.24, ולאחר קבלתה תינתן החלטה משלימה לגזר הדין.

ניתן היום, ט' אלול תשפ"ד, 12 ספטמבר 2024, בהעדר הצדדים.